

בשיחה עם יבלח"ט מרן רבנו רה"י שליט"א. נראים יבלח"ט הגאון הגדול רמ"צ ברגמן, הגר"א כהנמן והגרמ"ש קליין שליט"א

וסופדים: "הוא האמין שלכל אדם יש חלק בתורה וצריך לגלות אותו, וכפי שהיה אומר, 'יש דברים שאני עצמי לא מבין למה התחדש לי, אבל כנראה שזה החלק שלי בתורה וזכות הריבים'. כששאלנוהו איך הוא זוכר את הכל כשהוא חולה, גילה את סודו: 'אני זוכר את הקושיות, אני לא יכול לשכוח אותן, וסביב זה אני זוכר את הראיות...' בשבוע באחרון בא נכד ודיבר איתו על רמב"ן בסוגיא פלונית ומתוך מצבו הקשה הוא אמר לו את לשון הרמב"ן בעל פה, אך חוץ מזה לא הניב כלום!"

מודה אני לפניך

"גם בעבודת התפילה" סופדים הם בכאב, "היה מאד בעל רגש ובעל לב. נכנס כאן יהודי ל'שבעה' וסיפר שעשו תפילה בבית כנסת הגר"א בבית וגן כשמרן הגר"א ל שטינמן וצוק"ל חלה, ואמרו את כל הפרקים כסדר המקובל. חלה סיפר שעמד ליד אבינו וצוק"ל מתחילה ועד סוף, ולא יכול לשכוח איך שולגו עיניו דמעות, ומאז התחיל לעמוד מאחוריו בתפילה, לשמוע ברכות השחר ופסוקי דזמרה, בחום ברגש בתחנונים.

הוא באמת גדל בזה גם עם המחלה, והגיע לפסגות. הוא היה אומר "כמה תורה אני חייב להקב"ה על עצם המחלה, וכמה הקב"ה עושה לי טוב, כמו ליוסף הצדיק שבדרך למצרים הריח בשמים, גם לי הוא ממתיק את זה שיש חדר שאפשר לנוח ואפשר ללמוד".

הוא רצה שהמחלה לא תפריע לו וסמך על בתו תחי' שתטפל בענינים הרפואיים והוא יוכל להמשיך ללמוד. הוא היה בא לטיפול עם גמרא ודפים. היו מצבים ששמו לו חומרים על הגוף, ועם זה בא לשייכה. הוא אמר לאחרונה שידועים דברי הגר"י הוטנר וצוק"ל ש'הודא' על האמת ו'מודה' מלשון תודה - זה שתי משמעויות חופפות, וכעת הוא הבין לעומק שזה משולב, שגם מודה להקב"ה על הרעה כי זה בא לנקות אותו, וגם הוא מודה על האמת ותופס איפה חייב תיקון וכד', באופן שזה מגדיל אחד את השני".

המשך בעמוד 20

של הוכיח סופו על תחילתו. לפני שלש שנים גילו אצלו את המחלה ל"ע, כשסיפרו לו על המחלה ואמרו לו שצריך צריך נס כדי לצאת מזה, לא רצה שיספרו על כך לילדיו. אמרו לו שבסוף הילדים ישמעו, אך למעשה המציאות היא שהנכדים לא ידעו שנתיים כלום, כי הוא המשיך כמו חייל ותפקד רגיל, נכח בשיבה רגיל, מסר שיעורים, הגיע לביתו וניהל סדר יום רגיל.

עתיקתא וחדתא

כשפרצה הקורונה הוא עוד הרוויח זמן שלא צריך לנסוע לשייכה, ישב בחדרו ולמד. מעולם אנחנו לא זוכרים אותו מתנמנם, הוא ישב ולמד מבקר עד ערב. הוא הרי היה ראש כולל לפני יובל, והיו לו שיעורים מאז, והיו דברים שהתווספו ועמל לחדש, ובתקופה זו, כמעט כל מה שחידש בכולל כתב בשנתיים האלו. מאה שלושים וחמש (!) סימנים חדשים כתב הוא בשנות המחלה, אף ש"קשה עתיקתא מחדתא".

"לפני ר"ה האחרון" ממשיכים הבנים שליט"א, "אמרו לו שהוא 'נקי' לגמרי, אך בעשיית ראו שיש גרורות רח"ל. בערב יו"כ הוא איבר את היציבות ואת השמיעה ומאז התגברה מחלתו. את זמן חורף הוא התחיל כרגיל עד חנוכה, אמר שיעור כללי בחשון והיה בשבת בשייכה. הוא אמר שמוע"ס ארוך כליל שבת לפני מעריב, ואח"כ דיבר ב'עונג שבת', מסר שיעור כיום השבת ושיחה בסעודה שלישית עם כל החשק.

אדרבה, לפעמים, בגלל התרופות לא יכול היה לישון, ואז שמח שיש לו עוד זמן ללמוד. לפעמים היה ארבעים ושמונה שעות ער, חבל לו לישון, ורק דיבר דיבורים בלימוד. הוא שכב על המיטה כאבן דומם מחולשה - ודיבר רק בלימוד. אפילו בשלבים מאוחרים, בערב שבת האחרונה יום לפני פטירתו, היינו אצלו ועוד דיברנו בדברי תורה, זה ממש הוכיח סופו על תחילתו".

הבנחים האבלים שליט"א ממשיכים

צריך לקום לעבוד את הקב"ה! והוא באמת עבד את הקב"ה כל חייו!" מסיים הגרמ"ל זק"ש את דבריו.

לברך על הרעה כמו על הטובה

אחרי השיחה עם שני חתניו שליט"א, הרמנו טלפון לבית האבלים בבית וגן. בניו הגאוניס שליט"א מציינים את חכמת השתיקה בה היה גיבור. "תלמידו, הגר"מ רובין שליט"א, נכנס אתמול לכאן ותיארו כ"לית דין בר נש". הוא סיפר שדיבר איתו שעות רבות בנושאים רגישים מסויימים, ולמרות שידע את האמת הברורה בענינים אלו - שתק ושתק. הוא כתב בצורה שלכל מי שפגע בו הוא מוחל בלב שלם ונפש חפצה. היו הרבה שהרעו לו, והוא מצידו הכיר להם טובה על משהו, הכיר טובה למרות שהרעו לו".

אבל בניו שליט"א מבקשים בעיקר לייחד דברים על שלשת השנים האחרונות. "משנת הייסורים שלו היא אחת הפרשיות שאינספור קולמוסין נשתברו כדי להנהיר את הגישה היהודית בעב הענן הזה. השורות שלפניכם, הן סיפורו של תלמיד חכם מובהק שהתורה היתה עצם מחותו ונשמתו. בתוככי האוירה היומיומית האפורה, לימד את סובביו פרק גבורה נפלא. כיצד נלמדים אצל 'למדן' שכמותו 'יסורים של אהבה'.

אאמו"ר וצ"ל שימש בכואה היה של ההלכה הפסוקה "לברך על הרעה ברעת שלימה ובנפש חפצה כדרך שמברך על הטובה.. כי הרעה לעובדי ד' היא שמחתם וטובתם כיוון שמקבל באהבה מה שגור עליו השם, נמצא שבקבלה זו הוא עובד את השם" (או"ח רכ"ב ג).

הוא היה 'חייל' כל ימיו, ואצל חייל אין מושג של "קשה לי". גם בתקופה שחולים - חייל נשאר חייל! הוא מעולם לא הכיר מושג של להתעורר ולשכב במיטה ולא לקום כ"יוצאי הצבא במערכותיהם".

ובמיוחד בתקופת מחלתו שהיתה בבחינה

